

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **TRANACO, s.r.o.**, se sídlem Hřensko 159, Hřensko, zastoupená JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem Kostelní náměstí 233/1, Litoměřice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2017, č. j. 42743/17/5200-11432-807689, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 11. 2022, č. j. 15 Af 136/2017-70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzen platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 28. 7. 2016, č. j. 1777896/16/2503-50521-505854, jímž byla žalobkyni podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) a podle § 147 ve spojení s § 139 odst. 1 a § 98 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) doměřena za zdaňovací období roku 2014 daň z příjmů právnických osob ve výši 1 007 950 Kč stanovená podle pomůcek.

[2] K tomuto postupu správce daně přistoupil z důvodu, že v průběhu daňové kontroly zjistil, že společnost JAS ČR, a. s., IČ: 26293609, se sídlem Jana Masaryka 4669/22, Jihlava, dnes GGT CZ, a.s. (dále jen „JAS ČR“), dodávala formálně zboží (zejména tabákové výrobky) osobě Thi Tran Thi, IČ: 65616154, ve skutečnosti však byly všechny tyto výrobky dodávány do provozovny žalobkyně *Dragon Shopping Center* v Dolní Poustevně.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 28. 4. 2020, č. j. 15 Af 136/2017-39, žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Současně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

[4] Krajský soud totiž přisvědčil námitce žalobkyně, že žalovaný vůbec neprokázal, že by bylo zboží, které bylo formálně dodáváno osobě Thi Tran Thi, ve skutečnosti dodáváno žalobkyni. Jednotlivé důkazy provedené správcem daně nebo žalovaným vyhodnotil krajský soud jako nedostatečné. Z uvedeného důvodu pak krajský soud již nehodnotil důvodnost námitky nesprávného použití způsobu stanovení daně žalobkyni správcem daně, neboť s ohledem na skutečnost, že žalovaný vůbec neprokázal, že by žalobkyně přijala zboží, z něhož by následně měla mít nějaké výnosy, nebylo důvodné zabývat se otázkou správnosti zdanění takových neexistujících výnosů.

[5] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 8. 2022, č. j. 2 Afs 154/2020–44, vyhověl kasační stížnosti žalovaného, zrušil rozsudek krajského soudu č. j. 15 Af 136/2017–39 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v rámci hodnocení obsahu správního spisu shledal, že žalovaný v předmetném daňovém řízení předestřel ucelený soubor nepřímých důkazů, na jejichž základě nebyl důvod pochybovat o skutečnosti, že zboží bylo dodáváno do provozovny žalobkyně a přebíral je jednatel žalobkyně. Tyto důkazy dle Nejvyššího správního soudu ve vzájemné souvislosti hovořily vcelku jednoznačně a závěr žalovaného byl v řešeném případě dostatečně spolehlivý. Žalovaný tak prokázal dodání zboží žalobkyni na základě faktur vystavených JAS ČR v roce 2014 pro osobu Thi Tran Thi. Podle Nejvyššího správního soudu tudíž krajský soud hodnotil skutkový stav věci nesprávně a v navazujícím řízení měl posoudit, zda žalovaný dodržel předepsaný způsob pro stanovení daně žalobkyni, a to s ohledem na skutečnosti prokázané v dotčeném daňovém řízení.

[6] V navazujícím řízení krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, proč stanovil žalobkyni daň pomůckami. Zároveň se krajský soud ztotožnil se žalovaným v tom, že pro stanovení daně žalobkyni pomůckami byly splněny podmínky. Žalobkyně totiž nesplnila některou ze svých povinností při dokazování, neboť neúčtovala o všech nákladech (pořízení zboží od JAS ČR), a tudíž ani o všech výnosech plynoucích z prodeje, přičemž celkový objem takto nezaúčtovaných nákupů a prodejů tvořil více než 35 % obrátu žalobkyně. Žalobkyně toto selhání ani k výzvě žalovaného nenapravila, přičemž žalovaný dospěl k závěru, že bez součinnosti žalobkyně jí nemohl stanovit daň dokazováním. Splnění podmínky spolehlivosti stanovení daně pomůckami pak žalobkyně vůbec nezpochybovala. Krajský soud však přesto shledal tuto podmínku splněnou. Rozsudkem č. j. 15 Af 136/2017–70 (dále jen „napadený rozsudek“) proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

pokračování

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které jej navrhla zrušit z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (dále jen „s. ř. s.“) a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Argumentace stěžovatelky spočívá ve své podstatě v tom, že krajský soud nesprávně hodnotil podmínku nesplnění některé z povinností stěžovatelky jako daňového subjektu při dokazování jí tvrzených skutečností. Podle stěžovatelky totiž žádnou povinnost prokazovat skutečnosti neměla, neboť nikdy netvrdila, že by přijala zboží od společnosti JAS ČR. I podle zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 154/2020–44 tak měl důkazní břemeno primárně žalovaný. Nebylo totiž možné po stěžovatelce požadovat, aby prokazovala negativní skutečnosti.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že stěžovatelka desinterpretuje závěry zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 154/2020–44. V kontextu celého odůvodnění tohoto rozsudku je podle žalovaného zjevné, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že existují důvodné pochybnosti o tom, že stěžovatelka měla tvrdit v daňových podáních skutečnosti týkající se zboží přijatého od společnosti JAS ČR. Důkazní břemeno tak leželo na stěžovatelce, ta však zůstala i přes výzvu k prokázání skutečností pasivní. Byly proto splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost **není důvodná** [§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.].

[12] Obsahem kasační stížnosti je jediná námitka, nadto koncipovaná do značné míry obecně. Řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je zásadně ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti. Proto obsah kasačních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004–54, obdobně též rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

[13] Stěžovatelka vskutku desinterpretuje závěry rozsudku č. j. 2 Afs 154/2020–44. V něm se uvádí, že po stěžovatelce zpravidla nebude možné požadovat prokázání negativních skutečností. Byl to tudíž žalovaný, kdo měl prokázat, že stěžovatelka přijala zboží uvedené na fakturách od společnosti JAS ČR. Zároveň však ve zbytku odůvodnění popsal, na základě čeho shledal, že žalovaný této své povinnosti dostal. Nejvyšší správní soud tak vyslovil závazný právní názor, že žalovaný v daňovém řízení předestřel ucelený

soubor nepřímých důkazů, na jejichž základě nebyl důvod pochybovat o skutečnosti, že zboží bylo dodáváno do provozovny stěžovatelky a přebíral je jednatel stěžovatelky. Tyto důkazy ve vzájemné souvislosti hovořily vcelku jednoznačně a závěr stěžovatele byl tedy dostatečně spolehlivý. Žalovaný tedy prokázal dodání zboží stěžovatelce na základě faktur vystavených JAS ČR v roce 2014 pro osobu Thi Tran Thi. Krajský soud přitom v napadeném rozsudku závazný právní názor Nejvyššího správního soudu zcela respektoval.

[14] Nejvyšší správní soud nikdy netvrdil, že by na základě faktur vystavených JAS ČR v roce 2014 pro osobu Thi Tran Thi stěžovatelku nemohlo tížit důkazní břemeno ve vztahu k výnosům, které stěžovatelka získala z prodeje zboží dodaného jí na základě těchto faktur, pouze to, že povinnost prokázat, že zboží na základě těchto faktur stěžovatelka přijala, bylo na žalovaném. Pokud tedy žalovaný prokázal, že existovaly skutečnosti, jež stěžovatelka měla povinnost tvrdit a prokazovat, důkazní břemeno k prokázání těchto skutečností přešlo zpět na stěžovatelku (viz žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2021, č. j. 5 Afs 256/2020–48). Bylo proto na stěžovatelce, aby na zjištění, že stěžovatelce bylo na základě faktur vystavených JAS ČR v roce 2014 pro osobu Thi Tran Thi dodáváno zboží, které v její provozovně přebíral její jednatel, reagovala svými tvrzeními a případnými důkazními návrhy. V nich mohla a měla zejména tvrdit, proč a za jakých podmínek jí bylo takto zboží dodáváno a co se s ním dále stalo (zda bylo v provozovně dále prodáváno, kým, kdo inkasoval tržby aj.). Taková tvrzení však stěžovatelka neuplatnila a nenavrhla ani žádné další důkazy, které by osud dodávaného zboží pomohly osvětlit. Za této situace bylo tedy zcela v souladu s těmi skutkovými zjištěními, jež vyšla spolehlivě najevo, že zboží bylo prodáváno v provozovně žalobkyně a že tržby z něho byly příjmem žalobkyně. Proto správce daně zcela v souladu se zákonem stanovil daň z příjmů stěžovatelky podle pomůcek se zahrnutím těchto pravděpodobných tržeb.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a s ohledem na to ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2023

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu

pokračování